

Arrest

nr. 215 074 van 14 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 september 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 oktober 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DUCHEZ, die *loco* advocaat P. CRISCENZO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient zich op 7 juni 2018 aan bij de Belgische ambassade te Kampala, om in het bezit te worden gesteld van een visum kort verblijf met het oog op het voltrekken van een huwelijk (type C).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 4 september 2018 een beslissing tot weigering van de afgifte van het gevraagde visum. Deze beslissing luidt als volgt:

“(...)

Via de Ambassade van België te Kampala werd een visumaanvraag kort verblijf ingediend door mevrouw M.G., geboren op [...], van Burundese nationaliteit, om in België te huwen met de heer H.C., geboren op [...], vluchteling van Burundese origine;

Overwegende echter dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond: er werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Hoogstraten, verblijfplaats van dhr. H., geen akte van huwelijksaangifte opgemaakt;

Overwegende dat betrokkene in het kader van deze visumaanvraag tevens geen bewijzen van eigen financiële middelen of een tenlasteneming heeft voorgelegd;

Aangezien de voorwaarden voor de afgifte van een visum van dit type niet zijn vervuld, wordt deze visumaanvraag geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).

Motivatie:

“Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond.”

(...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar verzoekster vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal, dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

2.2. Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, v° *Droit administratif*, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, van *“des dispositions de la convention internationale sur le statut des Réfugiés du 28 juillet 1951, spécialement en son Protocole additionnel de 1967”* en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Tevens betoogt zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster tevens een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] A/ Première branche :

Que la Requérante est une partenaire et future épouse de Monsieur H.C., ci-avant mieux identifié, les deux futurs époux doivent se marier civilement en Belgique;

Qu'un acte établissait que la célébration du mariage devait avoir lieu en date du 8 août 2018 ;

Que la célébration d'un mariage civil entre les deux futurs époux a été décidée en réalité pour intervenir en date du 8 août 2018 ;

Que le futur époux de la Requérante vit en Belgique et a été reconnu réfugié en Belgique ;

Que le Protocole additionnel de 1967 à la Convention internationale sur le statut des Réfugiés prévoit que les Etats ayant ratifié cette convention ainsi que ses protocoles additionnels doivent appliquer le principe de l'unité familiale ;

Qu'en effet, le futur époux, étant Monsieur H.C., est un réfugié reconnu en Belgique, étant d'origine burundaise ;

B/ Deuxième branche :

Qu'au regard de l'appréciation des éléments contenus dans le dossier administratif de la Requérante, il en ressort que le futur époux de la Requérante, Monsieur H.C., de nationalité burundaise, dispose de revenus en Belgique, lesquels sont suffisants, stables et réguliers ;

Qu'en effet, les revenus issus des contrats de travail, ont été produits ;

Que dans ces conditions, l'appréciation des faits faite par la partie adverse s'est à ce titre avérée erronée ;

C/ Troisième branche :

Selon l'article 8 CEDH, « 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui » ;

L'acte attaqué, en refusant le visa de regroupement familial, fait obstacle ici à la poursuite en Belgique d'une vie privée et familiale normale et effective qui s'était déjà construite en Ouganda ;

L'existence d'une vie familiale dans le chef de la Requérante et son époux est nécessairement présumée être réelle du fait qu'il s'agit en l'occurrence de partenaires projetant de faire célébrer leur mariage en Belgique;

Que par ailleurs, le principe fondamental gouvernant la Convention européenne des droits de l'homme est la non-ingérence des autorités publiques dans l'exercice des droits qui y sont reconnus et que l'exception que constitue l'ingérence n'est permise que si plusieurs conditions sont remplies. Il faut que :

- Cette ingérence soit prévue par la loi ;

- Qu'elle poursuive un but légitime ;

- Qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique, c'est-à-dire proportionnée au but poursuivi : «qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ;

Qu'à tort, la partie adverse prétend que les revenus seraient insuffisants, quod non ;

Que de ce fait, la partie adverse empêche que la Requérante puisse bénéficier d'un regroupement familial, vivre et fonder une famille avec son conjoint domicilié en Belgique;

Qu'en l'espèce, aucun fait concret ne permettrait d'affirmer que la Requérante et son époux excluraient de former une communauté de vie durable;"

3.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. De *in casu* bestreden beslissing betreft een weigering tot de afgifte van een visum kort verblijf met het oog op het voltrekken van een huwelijk. Deze weigeringsbeslissing is gestoeld op twee motieven, die beiden afzonderlijk volstaan om de bestreden beslissing te schragen:

- het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond, waarbij wordt gespecificeerd dat er door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Hoogstraten geen akte van huwelijksaangifte werd opgemaakt (1);
- er liggen geen bewijzen van eigen financiële middelen van verzoekster of een tenlasteneming voor (2).

3.4. Wat betreft het tweede weigeringsmotief, stelt verzoekster dat zij de nodige bewijzen van de stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten van haar toekomstige echtgenoot heeft overgemaakt. Verzoekster gaat evenwel voorbij aan het eigenlijke weigeringsmotief. Zo wordt in de bestreden beslissing als dusdanig niet betwist dat inkomstenbewijzen van haar toekomstige echtgenoot werden overgemaakt. Wel wordt gesteld dat noch eigen bestaansmiddelen, noch een attest van tenlasteneming werd overgemaakt. Verzoekster toont niet aan dat deze motieven incorrect zouden zijn, noch toont zij aan waarom verweerder dergelijke bewijzen niet zou vermogen te eisen. De Raad wijst erop dat verzoekster en haar toekomstige echtgenoot op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing nog niet waren gehuwd, zodat het niet onredelijk kan worden geacht dat verweerder verwacht dat verzoeksters toekomstige echtgenoot een attest van tenlasteneming opmaakt. Verweerder dient er niet zonder meer van uit te gaan dat verzoekster kan beschikken over de inkomsten van haar toekomstige echtgenoot, teneinde haar kosten in België te dekken. Alleszins toont verzoekster niet aan waarom dit zo zou zijn.

3.5. De vaststelling, zoals gemaakt in punt 3.4., dat verzoekster het tweede weigeringsmotief niet aan het wankelen heeft gebracht, volstaat reeds opdat de bestreden beslissing overeind blijft. Zoals reeds gesteld, volstaan de beide weigeringsmotieven op zichzelf reeds om de bestreden beslissing te schragen.

3.6. Louter volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoekster, inzake het eerste weigeringsmotief, enkel stelt dat er "*un acte*" voorhanden is, waaruit blijkt dat het huwelijk werd voorzien op 8 augustus 2018. De Raad merkt op dat uit een nazicht van het administratief dossier blijkt dat zich hierin geen akte doch wel een verklaring opgemaakt door de burgemeester van de gemeente Hoogstraten bevindt, waarin wordt vastgesteld dat het huwelijk zou plaatsvinden op 4 augustus 2018. De Raad merkt in deze vooreerst op dat verzoekster melding maakt van 8 augustus 2018, als voorziene datum van de huwelijksvoltrekking, daar waar de verklaring opgemaakt door de burgemeester van de gemeente Hoogstraten, gewag maakt van een huwelijk dat zou plaatsvinden op 4 augustus 2018. Verder dient de Raad op te merken dat verzoekster - waar zij stelt dat "*un acte*" voorhanden is - niet verduidelijkt wat voor akte werd voorgelegd. *In casu* werd in de bestreden beslissing gesteld dat geen officiële akte van huwelijksaangifte werd opgemaakt. De verklaring van de burgemeester van de gemeente Hoogstraten, zoals deze zich in het administratief dossier bevindt, maakt geen officiële akte van huwelijksaangifte uit, minstens toont verzoekster dit niet concreet aan. Uit de verklaring van de burgemeester van de gemeente Hoogstraten, zoals deze zich in het administratief dossier bevindt, kan ook niet worden afgeleid of deze werd ingeschreven in de registers. Hierbij kan worden opgemerkt dat artikel 62, §2, derde lid, van het Burgerlijk Wetboek voorziet dat een akte van huwelijksaangifte "*wordt ingeschreven in een enkel register dat op het einde van ieder jaar wordt neergelegd op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg*". Verder bevindt zich in het administratief dossier een beslissingsformulier waarin de volgende opmerking wordt gemaakt: "*gemeente Hoogstraten bevestigt dat geen eigenlijke akte van huwelijksaangifte werd opgemaakt*". Gelet op deze elementen, kan verzoekster zich er niet toe beperken louter te stellen dat er "*een akte*" voorhanden is. Het komt aan verzoekster toe om concreet en voldoende duidelijk de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen, *quod non in casu*.

3.7. Inzake de aangevoerde schending van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat deze bepaling betrekking heeft op een aanvraag gezinshereniging. Verzoekster heeft een aanvraag tot de afgifte van een visum kort verblijf met het oog op het voltrekken van een huwelijk ingediend. Deze aanvraag heeft geen betrekking op de verblijfsprocedure vervat in artikel 10 van de Vreemdelingenwet, dat een verblijfsrecht van meer dan drie maanden inhoudt. In het kader van huidig geding kan verzoekster derhalve niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Dit middelonderdeel is derhalve onontvankelijk.

3.8. Waar verzoekster met de aangevoerde schending van *“des dispositions de la convention internationale sur le statut des Réfugiés du 28 juillet 1951, spécialement en son Protocole additionnel de 1967”* een schending wenst aan te voeren van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, zoals gewijzigd door het Protocol van New York op 31 januari 1967, dient de Raad op te merken dat verzoekster niet aantoonde welke bepalingen hiervan geschonden zouden zijn. Dit middelonderdeel is, bij gebrek aan de vereiste precisering, eveneens onontvankelijk.

3.9. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.10. Uit een nazicht van de nota met opmerkingen blijkt dat verweerder het beschermenswaardig gezinsleven dat verzoekster en haar toekomstige echtgenoot onderhouden, niet ter discussie stelt.

3.11. Verzoekster uit kritiek op de weigering tot de afgifte van een visum kort verblijf met het oog op het voltrekken van een huwelijk – wat dient te worden onderscheiden van een visum gezinshereniging, waarvan verzoekster in haar verzoekschrift gewag maakt – en stelt dat de bestreden beslissing haar verhindert haar gezinsleven met haar toekomstige echtgenoot uit te oefenen. De Raad kan enkel opmerken dat verzoekster met haar summier betoog niet aantoonde dat haar belangen op een disproportionele wijze ondergeschikt werden gemaakt aan de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering. Verzoeksters actuele belangen bestaan er *in se* in om in het bezit te worden gesteld van een visum kort verblijf, teneinde in het huwelijk te kunnen treden met haar toekomstige echtgenoot en dit terwijl zij niet voldoet aan de gestelde voorwaarden dienaangaande. Verzoekster toont evenmin concreet aan dat er *in casu* op de Belgische overheid een positieve verplichting rust om het gezinsleven tussen verzoekster en haar toekomstige echtgenoot op het Belgische grondgebied te laten uitbouwen. Zo blijft zij in gebreke ernstige hinderpalen aan te tonen die hen verhinderen hun gezinsleven elders verder te zetten. Het gezinsleven kan weliswaar niet worden verdergezet in Burundi, gelet op de vluchtelingenstatus van verzoeksters toekomstige echtgenoot, doch zij toont niet aan dat zij hun gezinsleven niet elders kunnen verderzetten. In deze wijst de Raad erop dat verzoekster haar visumaanvraag heeft ingediend in Oeganda en in haar verzoekschrift tevens stelt dat het gezinsleven tussen haarzelf en haar toekomstige echtgenoot werd uitgebouwd in Oeganda. Verzoekster toont niet aan dat zij hun gezinsleven niet aldaar kunnen verderzetten. Bovendien impliceert de bestreden beslissing ook geen definitieve scheiding tussen verzoekster en haar toekomstige echtgenoot. Het staat verzoekster vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen, ditmaal vergezeld van de nodige bewijsstukken. Gelet op het bovenstaande blijft verzoekster in gebreke aan te tonen dat huidige weigeringsbeslissing een schending zou inhouden van artikel 8 van het EVRM.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. EKKA